

Športski List

Godina I. Broj 3.

Subotica, utorak 11 lipnja 1935.

Preplata: četvrtgodišnje 13,
polugodišnje 25, godišnje 40 din.

Kako se radi u našem pottsavezu?

O radu „Subotičkog Nogometnog pottsaveza“ pisalo se je mnogo i svuda, tužilo se je i sudilo i onda, kad smo svi već odahnuli misleći da će naš nogomet oslobođen suvišnog balasta, početi putem konsolidacije i da će vođstvo našeg športa striktno i pravilno primjenjivati pravila i pravilnike. Baš u to vrijeme donešene su od naših vrhovnih športskih foruma takove odluke, koje vode naš šport rasulu. U februaru mjesecu ov. godine JNS u svom službenom glasilu, povodom jedne žalbe na utakmicu, donosi slijedeće principiijelno rješenje: za sve ono što se za vrijeme utakmice dogodi na igralištu između igrača i lopte nadležan je isključivo sudija. Ukoliko pak isti dolaze nepravilnu odluku, ta ni u kom slučaju ne može biti razlog za poništenje utakmice, već samo za kažnjavanje sudije.

Kada se je ovdašnji klub SAND žalio na poništenje utakmice SMTC—ZAK, onda je isti forum utakmicu poništio iz formalnih razloga, smatrajući da SAND kao nezainteresovan ne može biti ni žalio. „Salamonska odlika“. U pravilima stoji, da na svaku odluku, svaki član, bilo tangiran, ili ne, plaćajući taksu ima pravo na žalbu. Ovdje se nije upće moglo ni smjelo diskutirati o formi, već o gruboj povradi pravila. Dakle SMTC je utakmicu na zelenom polju po tumačenju principiijelnog rješenja JNS-a potpuno ispravno dobio, ali je po rješenju istog JNS-a iz formalnih razloga utakmica poništena. To ispada nekako na onu narodnu „i vuk sit i ovce na broju“.

Utakmica Poštari—Olimpija poništena je također, jer je navodno sudija dosudio gol za Poštare, koji nije prešao gol liniju.

U službenim novinama kao objašnjenje stoji da su članovi poslovnog odbora bili prisutni toj utakmici i da je na osnovu njihovog svjedočenja donešena odluka. Kad se zna da je Poslovni Odbor donio ovu odluku, onda je jasno da su kod rješenja ovog pitanja članovi Poslovnog Odbora bili i svjedoci i donosioci odluke. Ovoj sjednici pretsjedavao je g. Milodanović funkcioner Olimpije koja se je žalila na ovu utakmicu. Istina Bog da je istoj sjednici trebao pretsjedavati g. Sele, ali znajući da g. Milodanović prilikom glasanja o poništenju neće biti pasivan, niti će se izuzeti (kao što bi to trebalo da bude) on, tj. g. Sele, nije došao na sjednicu, jer zna se „ruka ruku nje“.

Po istem tom odboru poništena je bila i utakmica Električna Centrala—SAND s takvim argumentima, da je Upravni Odbor samog pottsaveza na žalbu Centrala rješenje svoga Poslovnog Odbora poništio. Već je prešlo u praksu, da redosljed klubova na prvenstvenoj tabeli ne ovisi o postignutim rezultatima na igralištu, već o podnošenju žalbi. Naravno da sve ovisi o tome kakove je boje podnosioc žalbe i ko je podnosioc. Što je dosta dosta je, pa bi već nadležni morali biti svjesni da ljudima koji danas sjede u poslovnom odboru nema tamo mjesta. Kazneni Odbor našeg pottsaveza za dva istovjetna delikta donosi dvije različite kazne. U slučaju Stamenković—Štark, kažnjava i one kojima tužba nije ništa dokazala. Ali kakav je da je prema poslovnom odboru je evijeće. Što se pak tiče nogometnih sudija tu bi se moglo kritikovati u nedogled. Prijašnja sekcija, bez obzira na to što je i u njoj bilo sudija kojima je materijalni probitak bio glavni cilj, bila je ipak po svojoj većini većini priznata kao najbolja u zemlji. A šta imamo danas? Sve ono što se zadnjih dana odigralo na zelenom polju pod „stručnim“ nadzorom novopečenih svirača najbolje ilustruje njihovu vrijednost i tu su komentari suvišni. Tek sad se više posljedice napamet nau-

čenih pravila nogometne igre. „Stručno“ vođenje nogometnih utakmica dažo je pottsavezu u zadnje vrijeme više posla oko žalbi na utakmice, nego prije u 2—3 godine. Nažalost se mora priznati i to, da su te žalbe umjesne i ako se po pravilima moraju odbiti. Umjesne su iz razloga, što one ukazuju na zlo što prističe iz „stručnog sudjenja“ koje demoralizira klubove i srozava šport. Utakmice koje su novoproduzveni vodili ovdje u Subotici dale su nam dosta dokaza o njihovom znanju. A šta se tek događa u provinciji? Može sudija griješiti, ali te grješke ne smiju utjecati na rezultat. No nažalost te grješke su uvijek takove prirode, da odlučuju utakmicu, a siromašni svirač dobije ono što mi ni u kom slučaju ne odobravamo — batine. Naravno da se onda postupa samo protiv kluba, a svirač se i ne poziva na odgovornost. Postoji neki Upravni i Kazneni Odbor nogometnih sudija u Subotici, ali nama nije poznato da je isti bilo protiv kojeg svog člana postupio, i ako je to do sad više puta morao učiniti, ne po tužbama oštećenih, već u interesu očuvanja svoga au-

toriteta. Ima još jedna stvar, koja se apsolutno mora istaći. Veliku većinu u odborima pottsaveza imaju uglavnom nogometne sudije, koji rješavaju sve pa i žalbe. Dakle onaj zbog čijeg lošeg sudjenja klub podnosi žalbu, prvo i drugostepeno rješava o žalbi. Treba li ovdje komentara?

Vrbovanje igrača, poništavanje utakmica, nepravilno kažnjavanje prestupnika, nestručno vođenje utakmica, to je uglavnom rezultat rada športskih funkcionera iz citiranih odbora, a to vodi naš šport, koji je i onako u dekadenciji, apsolutnoj propasti. Neka svi športski funkcioneri pred ulaz u prostorije pottsaveza prestanu biti funkcioneri i zastupnici samo svojih klubova, neka u času donošenja odluka ostanu samo športasi i prilike će se sanirati. Ali ovako kao do sada niti se može, niti se smije raditi. Mora se priznati da u našem pottsavezu ima i nekoliko dobrih i objektivnih športasa i mi apelujemo na njih, da stanu na put ovim nepravilnostima, jer oni to mogu i moraju učiniti u interesu športa i javnosti.

SOKOLSKI DAN U SUBOTICI

Na prvi dan Duhova mjesno Sokolsko Društvo održalo je svoj ovogodišnji javni nastup.

Prije podne ulicama grada uz zvuke muzike prošla je duga povorka Sokola, srednjoškolskih učenika i učenica, te mnogobrojne djece pučkih škola.

Poslije podne su Sokoli na igralištu Bačke održali svoj javni čas. Gledaoci su pratili razvoj svih sokolskih vježbi koje su lijepo uspjele. Gledalaca je bilo oko 3000. Sve vježbe je vodio društveni načelnik g. Tešić Lazar, a pomagao mu je pročelnik seoskih četa g. Vujković Lamić Veco.

Prvo su nastupila muška i ženska djeca pučkih škola s prostom vježbom. Njih su spremali naši učitelji i učiteljice.

Poslije toga sjedila je tačka učenika i učenica srednjih škola s lijepom prostom vježbom. Vježbali su skupno.

Sokolski naraštaj je uspio veoma dobro, a naročito muški naraštaj. Kod njih se vidi najviše volje za rad, poslušnost i disciplinu. Oni su najviše uspjeli.

Članovi i članice svojim prostim vježbama izveli su harmoničnu studiju baletskih kretanja i prostih vježbi. Ritam ovih vježbi je vrlo lijep, a ovaj problem rješavanja prostih vježbi je nov za nas.

Seoske čete su dale simboličku vježbu dnevnog rada naših seljaka skopčanu s molitvom u odmoru. Vježba je prosta i jednostavna, ali veoma lijepa.

I vojska je imala svoju tačku u vježbi sa puškama. Uzimajući u obzir da su naši vojnici imali veoma malo vremena za spremanje i učenje moramo priznati, da su veoma lijepo uspjeli.

Posebno moramo istaknuti vježbe na spravama, a naročito članove na preči i karikama. Šteta je što se sve tačke drže istovremeno, pa čovjek nije u stanju da ih prati s dovoljno pažnje.

Sokolska konjica sa svojim kasačkim i galopskim vježbama preko prepona s ukrštavanjem dobro je uspjela.

Kao kruna programa, a ujedno i poslednja tačka, bila je simbolična kompozicija „Hej Sloveni“ od Lazara Tešića i Mare Slezakove. Uz zvuke odlične muzičke pratnje svi vježbači: članovi, članice, muški i ženski naraštaj, učenici i učenice srednjih škola, sve seoske čete i djeca pučkih škola lijepo raspoređeni po cijelom igralištu dali su savršenu cjelinu. Silnim

oduševljenjem gospodin Ivan Memhelcer na visokom podiju krasno je odvijebao svoju samostalnu vježbu, a nevidljivi glas je govorio zavjet sokolskog uspjeha. Ova scena je pobrala rijedak aplauz, da odmah u skupnom smislu svi vježbači poredani u gradaciji slovenske snage odadu iz svojih mišica jednu samo jedinstvenu pomisao „Hej Sloveni“.

Utakmice za državno prvenstvo

SPLIT

Hajduk—BSK 1:1 (1:0). Na Duhove je odigrana u Splitu žestoka borba za državno prvenstvo između Hajduka i BSK-a, koja je završeno neriješeno. Uslijed važnosti ove utakmice na igralište je došlo preko 6000 gledalaca. Pred suca g. Frankenštajna iz Beča izašle su čete u ovoj postavi:

Hajduk: Čulić, Mikačić, Matošić I, Marušić, Purišić, Radovniković, Bakotić, Matošić III, Lemešić, Kragić, Rosić.

BSK: Glazer, Radovanović, Petković, Arsenijević, Stević, Božić, Glišović, Vujadinović, Marjanović, Božović, Nikolić.

Hajduk je nesretno izgubio jedan bod. On je imao nekoliko zrelih šansa, ali ih je sve propustio. Naročito su pehiste bili Lemešić i Kragić koji su se često nalazili sami pred golom i uvijek pucali pored gola ili Glazeru u ruke. Hajduk je igrao moderan futbol. Sve navale išle su preko krila. Stvarao je opasne gužve pred protivničkim golom. Često je pucao. BSK je igrao za oko ljepše, ali nekorisno. Njegove navale su bile mlake i neopasne. Dakle BSK-u na ovoj utakmici nedostajala je realizatorska moć. Na ovoj utakmici BSK-a je pratila velika sreća. Inače bi pretrpio osjetan poraz. Izjednačujući gol pao je na 20 sekundi pred kraj drugog poluvremena.

Hajduk je zabio gol u 22 min. prvog poluvremena. Kragić dobija loptu, lijepo dodaje Matišiću III, ovaj propušta Lemešiću koji po zemlji puca u sam ugao 1:0.

U 45 min. drugog poluvremena Vujadinović baca na krilo Glišoviću jednu na oko neopasnu loptu. Čulić je istrcao i stao. Ponovo potrao, ali je Glišović brzi i lopta preko njega ulazi u gol 1:1.

Kod Hajduka vratar Čulić kriv je za gol. Bekovi odlični. U half liniji se najviše isticao Marušić. Ostala dvojica su zadovoljili. U na-

vali Lemešić je igrao tehnički najbolje, ali je nesretno pucao. Kragić je razočarao. Matošić III neiskusno. Bakotić bolji od Rosića.

Glazer je branio odlično. Pored znanja imao je i mnogo sreće. Petković bolji od Radovanovića. Arsenijević najbolji u half liniji. Zvijezde Mošo i Glišović su podbacili. Vujađinović je bio vrlo dobar. Ostali prosječni.

Frankenštajn je vodio utakmicu odlično.

BEOGRAD

Jugoslavija—Slavija (Sarajevo) 3:0 (2:0). — Jugoslavija je sigurno pobijedila Sarajlije koji su se isticali jedino grubošću. Golove su zabili Milanović 2 i Lj. Popović 1.

Slavija (Osijek)—BASK 3:3 (3:1). BASK je nezasluženo oduzeo jedan bod osiječkoj Slaviji, jer je ona igrala bolji i vodila je već s 3:1. Vrućina je bila tako velika, da je Slavijinog igrača Hrubca na 10 min. pred kraj udarila sunčanica. Golove su dali za Slaviju: Eger 2, Mesarović 1, a za BASK: Matijas, Tomašević i Babamović.

BSK—Konkordija 4:1 (1:1). Na pravoslavni Spasov dan BSK je sigurno pobijedio zelene u Beogradu. U prvom poluvremenu snage su bile podjednake. Ovo se ispoljilo i u samom rezultatu 1:1. Zeleni su postigli vođstvo iz slobodnog udarca po Pleše-u. Isti igrač nakon kraćeg vremena zapucao je dosuđeni 11 m. Ovo je loše djelovalo na četvrt zelenih i oni su naglo popustili. U drugom poluvremenu BSK je nadmoćan. Zabio je 3 gola i time osigurao sebi pobjedu.

ŽAK—Poštari 6:0 (3:0)

Pred malim brojem gledalaca odigrana je jedina, prvorazredna prvenstvena utakmica. Silna vrućina na Duhovski ponedjeljak utjecala je prilično na požrtvovanost igrača. Tako se u toku igre vrlo često primjećivala mlitavost kako u akcijama jedne momčadi, tako isto i kod drugog tima.

ŽAK: Prčić, Papić, Kenjereš, Stamenković, Kunok, Milković, Šajković, Kečkeš, Barna II, Rajčković, Šifliš.

Poštari: Han, Gardinovački, Đurović, Čik, Gotvald I, Budanović, Vereš, Besedeš, Gotvald II, Marković, Ostrogonač.

Poštari su počeli prilično oštro. Dvije šanse su zaredom upropastili. Navala je lijepo dovela do gola, ali Vereš i Marković nisu znali povoljne situacije iskoristiti. Tek oko desete minute počeo je ŽAK i već u 12 min. urodio je plodom. Šajković je dodao Kečkešu, ovaj je povao i preciznim šutom postiže vođstvo 1:0. ŽAK je i dalje nadmoćan. Prilično lijepo igra. U 21 min. Šajković centrirao. Rajčković je na mjestu i daje glavom gol 2:0. Sada su se i Poštari trgali. Ali za kratko. ŽAK i dalje navaljuje. U 37 min. Kečkeš iz daleka puca. Golman Han misli, da će lopta u aut, digne ruku, ali lopta ide u gol 3:0. Pravi početnički gol. Poslije toga svi igrači igraju življe. Sudija nepotrebno sjecka igru.

U drugom poluvremenu Poštari nastoje popraviti lošu igru iz prvog poluvremena. Akcije su im zrelije i opasnije. U petoj minuti vrlo lijepu poziciju Besedeš propušta. Igra se življe. Korneri se redaju s obje strane. U 15 min. Šajković redom dribla tri čovjeka i lakomisleno propušta stoprocentnu situaciju. Odmah poslije toga Han lijepo brani. U 17 min. Stamenković kao da je na hrvačkoj utakmici diže Gotvalda II i pušta ga iz visine na zemlju. Ovaj od bolova jauče. Sudija ispravno isključuje Stamenkovića. Ovo je bio vrlo nešportski gest ŽAK-ovog halfa, koji mi ne bi više željeli gledati na našim igralištima. Zasluzio je najveću kaznu. U 20 min. Prčić veoma prsebno i hladnokrvno brani dvije opasne lopte. U 23 min. na centar šut Šifliša daje Kečkeš gol 4:0. U 32 min. Han boksa jednu visoku loptu u vis, a Kečkeš ponovo daje glavom gol 5:0. Odmah poslije toga sudija je istavio Čika, zbog toga što je zamahnuo nogom a namjeri da udari loptu i Kečkeša. U 36 min. Šifliš s jedno 30 met. puca na gol i na najveće zaprepašćenje golman laka loptu pušta u gol. Tako je ovu loptu pojao kao da je početnik. Do kraja ništa naročito.

ŽAK je zasluženo dobio ovu igru. Bio je u svakom pogledu bolji od Poštara. Istina da je malo previsoka razlika u golovima, a i Poštari su zaslužili da dadu barem jedan gol. Za takav poraz Poštari mogu da zahvale golmanu Hanu, koji na duži nosi ništa manje nego tri gola. Obrana je lako obavila posao. Half linija kako tako, a to sve zato što je navala ŽAK-a

bila neprestano u akciji. Ona je bila najbolji dio momčadi. Najbolji su bili kod ŽAK-a Prčić, Kenjereš, Kečkeš i Šajković. Stamenković nije za igrača. Iskorišćuje previše svoju tjelesnu superiornost, a usto je i grub. Nema pojma o tehničkom nogometu. Sudač ga je pravilno isključio. ŽAK bi učinio Bogu ugodno djelo, kad ga ne bi više stavljao u svoju momčad.

Poštari su prilično podbacili. Osjećala se odsutnost Ronjeća, koji je blesiran. Osim toga

igrali su prilično mlitavo i neambiciozno. Kao da nisu igrali za bodova. Pojedinci još nekako, ali nisu imali povezanosti. A i volja za pobjedom im je manjkala. Zadovoljili su Đurović, Gotvald I i Vereš. Najgori je bio Han, koji je donio ovako visoki poraz svojoj momčadi. Lakomislen je i kao da nema grižnje savjesti, što se njegovi drugovi naprežu da spase što se spasiti dade. Sudio je g. Neverkla dobro i autoritativno. Zamjeravamo mu što previše sjecka igru.

Da li je g. Segedinski rehabilitovan presudom Prizivnog Suda?

Prije nekoliko dana prijatelji g. Segedinskog I. sekretara subotičkog nogometnog pomsaveza svečano su slavili „pobjedu“. Kažu, bilo je i oduševljenih govora. — Uzevši kao podlogu svojih manifestacija presudu Okružnog kao Prizivnog Suda u Subotici, kojom su osuđeni gg. Vukelić i Glavović zbog klevete, jedna čitava grupa obožavaca g. Segedinskog likovala je od radosi.

Nama je stalo do toga, da športska javnost, a naročito onaj dio nje koji aktivno igra, bude objektivno informiran u samoj stvari. Da se na skupštini pomsaveza zna samostalno opredijeliti za sasvim nove, mlade, neokaljane aferama ličnosti u cilju unapređenja našeg zaostalog nogometnog športa, te izgladenje nesretnih klubskih odnosa. — Radi toga pišemo ovaj članak.

1. Neka se zna naš stav unaprijed, jedanput za svagda.

Mi shvaćamo zadaću nogometa u uzvišenijem smislu. Nije njegova zadaća samo u tome da se s njim uveseljava publika. Nasuprot, putem nogometnog športa se omladina odgaja, stvara se u njoj duh discipline, jača se karakter i osjećaj dužnosti, povećava se životna energija u plemenitom natjecanju, usavršuju se čuvstva estetsko-moralna gajenjem kombinatno tehničke igre, te osjećaja solidarnosti i druželjublja.

2. Nastaje pitanje, ko je pozvan da odgaja i vaspitava športsku omladinu u duhu stvaranja svih najboljih čovječjih osobina? Mi kažemo otvoreno da duhovno svijetio i toplinu može dati samo onaj, ko sunce u grudima nosi i niko više.

Ova uzvišena maksima, kako u estetsko-filozofskom tako i u moralno-pedagoškom smislu, puna životne vrijednosti, ideja nam je vodilja u razmatranju slučaja Segedinski—Vukelić.

Subotički nogometni šport je bolestan već preko deset godina, tj. od vremena kako su na površinu došli ljudi koji nikada u životu nisu „kećili“ loptu, a koje je uvijek podržavao stanoviti broj ljudi i klubova iz provincije.

Kroz ovo vrijeme uopće nije subotički nogomet došao do izražaja u državnom prvenstvu, a rijetko smo imali prilike da gledamo bolje momčadi. Naš šport se je potcjenjivao, a i mi nismo nikada ugrozili šanse za prvenstvo drugim športskim centrima.

Ne govorimo imena, ali je vrlo dobro poznato ko je sve bio na vrhovnim položajima i kako se je dolazilo do tih položaja.

Mi doista ne znamo je li g. Segedinski ikada bio aktivni nogometni igrač, te ako jest gdje je bio, u kojem klubu i kada. Ali znamo da je on skoro preko deset godina jedan od stubova S. N. P.-a i da se je protiv njega mnogo puta otvarala paljba kako od njegovih otvorenih protivnika, tako i od njegovih bivših i sadašnjih prijatelja. Međutim zahvaljujući punomoćima malih provincijskih klubova, on je ostajao uvljek na mjestu prvog sekretara pomsaveza, dok su pojedini pretsjednici padali.

Na kraju je došlo i do krivičnog procesa Segedinski—Vukelić i drugovi.

Naši su nogometaši sigurno pažljivo pratili sam tok postupka pred Sreskim Sudom, ali će nam se ipak dopustiti, da ukratko rekapituliramo cijelu tu stvar.

G. Segedinski je tužio Vukelića i Glavovića, da su ga oklevetali time što su iznijeli da je Segedinski iznuđio od Glavovića kao administratora pomsaveza 200 din. mjesečno, zatim je Vukelića posebno optužio što je rekao da su pojedini klubovi postajali prvaci za pare. G. Segedinski je u svojoj optužbi naročito naveo da su ova dvojica iznijeli neistine o njemu, a nije se pozivao na zaštitu iz §-a 311 kr. z., ali tokom postupka, kad je opasnost bila pred vratima, onda se je zaštitio ovim zakonitim propisom tvrdeći da su mu okrivljeni predbacili krivično djelo iznude, koje se po službenoj dužnosti goni. Pa kako se ovo djelo smije dokazivati samo krivično sudskom presudom, koje nema, (jer ni krivičnog postupka nije bilo), to su ga okrivljeni oklevetali.

Nakon svršenog dokaznog postupka pred Sreskim sudom oslobođeni su svi okrivljeni, jer je Sud uzeo da okrivljeni nisu g. Segedinskog predbacili krivično djelo, već da su kritizirali njegov javni rad i da su potpuno dokazali svoje navode.

Ovo je uvjerenje dobio I. step. Sud iz iskaza svjedoka: Vujkovića, Lozovine, Đerija, Guelminija, Milovančeva i Bruknera, koji su dokazali: da je Glavović kao administrator zaista davao 200 dinara mjesečno g. Segedinskog i da je g. Segedinski primio od Vukelića i Milovančeva izvjesne materijalne nagrade radi usluga učinjenih njihovim klubovima.

Okružni je Sud u nejavnoj sjednici pogoršao stanje okrivljenih Glavovića i Vukelića, te ih je proglasio krivim i osudio stavivši se na stanovište, da su oni g. Segedinskog predbacili krivično djelo iznude iz §. 329 kr. z. koje se goni po službenoj dužnosti i koje se može i smije dokazivati samo pravomoćnom sudskom presudom. Zatim je posebno osudio Vukelića, jer da ovaj nije dokazao da je g. Segedinski postavljao prvake za pare i jer prema pravilima JNS-a i ne može prvi sekretar da postavi neki klub za prvaka.

Mi visoko cijenimo uvjerenje II step. Suda. Ali stojimo na stanovištu, da se ne može pogoršati stanje oslobođenog okrivljenika u nejavnoj sjednici prizivnog vijeća. Ali mislimo da se samo na javnom pretresu može ustanoviti krivnja radi ustanovljenja svijesti kod okrivljenih, da su oni pri vatnom tužiocu predbacili krivično djelo iznude, a ne nečasno, nešportsko djelo u cilju kritike njegovog javnog športskog rada.

Međutim ovo je čisto pravno pitanje, koje se teoretski može brantiti u oba pravca i ono se samo kao takvo može tretirati. Ali jedno je apsolutno sigurno da se II step. presudom nije ničim promijenilo činjenično

ko stanje u I step. postupku. — A sve one činjenice koje su pred Sreskim Sudom dokazane teško terete g. Segedinskog kao športskog radnika, kao vaspitača športske omladine i diskvalifikuju ga da i dalje ostane prvi sekretar potsaveza i da uopće učestvuje ma gdje u športskoj hijerarhiji.

Mi smo doista dobili dojam da g. Segedinski nije primorao Glavovića da mu daje 200 dinara kao administrator. — Dakle nije iznudio od njega ove pare. — Ali smo ujedno stekli uvjerenje da se je s Glavovićem pogodio da mu kao administrator daje 200 dinara i da mu je ovaj teška srca, ne baš iz zahvalnosti, doista davao. Dakle obojica su imali koristi. Zatim smo se uvjerali i u to da je primao izvjesne materijalne koristi radi usluga klubovima Mišvančeva i Vukelića. A kakve su to usluge bile izloženo je u sudskim spisima kao dokaz za vječno vremena.

Evo iz ovoga slijedi da se u duelu Vukelić

— Segedinski ne zna pobjednik. Vukelić je materijalno-pravno osuđen, jer je svoju kritiku rada Segedinskog vrlo nezgodno stilizovao i jer se dobiva utisak, da mu je predbacio krivično djelo iznude. — A sa terćenjem svjedoka osuđen je i Segedinski kao športski radnik, jer kao takav uopće nije smio primiti rečene materijalne koristi, koje nemaju svoje športsko-moralno opravdanje. Dakle g. Segedinski ne može ostati na svome mjestu. Njemu se ne smije dati u ruke odgoj omladine. — On nije uzor savršenog sportsmena. Sudska presuda mu nije dala zadovoljštinu, jer se II step. presudom nije izmijenilo stanje činjenica dokazanih pred I step. Sudom. Uistinu, držeći se maksime pod 2, mi ne vidimo sunce u grudima g. Segedinskog i ne vjerujemo, da je on dao i da će našoj športskoj omladini dati duhovnu toplinu i svijetlo.

Želimo da po ovome čujemo i riječ pretsjednika potsaveza g. Dojfanina.

čiji način. Ovako su izgubili sve: i autonomiju, koju neće dobiti nikada, i poštenje, i čast, i ponos, i iskreno shvatanje i razumijevanje onih, koji su imali u njih povjerenje. Mjesto toga zašlo se u vrtlog klubskih stvari, posijala se mržnja, uvukao se egoizam, šovinizam, megalomanstvo i sve što razorno djeluje pri športskom napretku.

Tako se završila ta idejna borba između onih koji su cijeli naš sport nepravedno podjarmili svojem ličnom interesu i onih koji su shvatili sport kao sretno da se tjelesnim razvitkom razvije i duh u onoj mjeri, u kojoj bi čovjek postao čovjek, pošten i častan, navikao na borbu u svagdašnjem životu.

Neka posluži ovdje jedna istinita konstatacija, da je JNS tek sada, prije nekoliko nedjelja regulirao pravilnikom odnos sudaca prema savezu i potsavezima, kao i odnose kompetencije rješavanja sudačkih pitanja među sobom. Tu se vidi s kolikom je ozbiljnošću povedeno sudačko pitanje. A jasne su namjere onih ljudi, koji ne poznaju ni pravila, ni reda, ni zakonitosti u sportu, jer zakon pravila i paragraf u sportu jesu njihova volja, njihove želje, kao na borbu u svagdašnjem životu.

Stoga mi nećemo ostati mirni posmatrači ove kobne pogriješke, ove nepravde, nego ćemo nastojati da se taj neprocjenjivi gubitak najodličnijih i najistaknutijih sportaša na ispravan i jedino moguće način nadoknaditi i riješi, da se oni ponovo vrate u prve borbene redove, jer su još vrlo, vrlo potrebni. Ne smijemo dozvoliti da se izgube oni ljudi, koji su nam bili kroz godine i godine športski ideali, jer ćemo time najviše zgriješiti prema sebi samima, a to je već dosta. Nastojmo da ti ljudi dobiju ono za što su se borili, a to su opravdane težnje, jer su ti ljudi shvatili sport kao izraz svog tjelesnog i duševnog, dakle životnog zadovoljstva, a svoj poziv u sportu kao nešto najljepše, najuzvišenije i najplemenitije. Oni se moraju vratiti. Njih ne smijemo izgubiti. Oni moraju dobiti ono što im ide, a to je autonomija sudaca.

Kako je g. Ministar za fizičko vaspitanje naroda obećao da će cjelokupni naš sport biti reguliran zakonom, to ne bi bilo nekorisno, nego baš naprotiv potrebno, kad bi taj zakon o sportu regulirao i sudačko pitanje. A najispravnije bi se učinilo, ako bi taj zakon sadržavao u sebi osnutak „Svesportskog Saveza Sudaca“ u kojem bi svaka športska grana dobila svoju sekciju ili svoj resor. Uprave sekcija bi se dijelile na pododборе prema športskim centrima, a formirale bi se između sebe, što bi bilo najispravnije i najbolje rješenje, gdje ne bi bilo pobjednika ni pobijedjenih. Time bi došli do jednog zbilja zdravog, korisnog i potrebnog rješenja. Ali ovaj „Športski Savez Sudaca“ ne bi imao samo idealno zamišljenu i imaginarnu misiju, kao što je ima već postojeći „Svesportski Savez Sportova“, nego bi se morao regulirati tako, da on služi svojoj stvarno zamišljenoj svrsi. Napr. kao odnos potsaveza prema JNS-u. Time bi se naš zakon silno zadužio svim epigonima jedne kratke ali tim uspješnije epohe i generacije. A što je najvažnije, dobili bi oni pregaoći sporta — koji su iz nesebičnih interesa žrtvovali sve i sva samo da općešportska ideologija dobije svoju određenu svrhu — takove moralne satisfakcije, da bi mogli još toliko raditi, koliko je potrebno da naš mladi sport zauzme onu određenu ulogu u socijalnom životu naroda.

Misljimo da bi ovakovo rješenje neopisivo koristilo našem mladom sportu, posebno nogometnom sportu, koji je zahvatio najviše u sve slojeve naroda, a oni koji su sada, silaskom sa platforme športskog djelovanja za neodređeno vrijeme, ili možda za sva vremena, u jednom podređenom i rezervnom stavu prema cijelom sportu, dobili bi ponovo nove obaveze da porade na procvatu i napretku dok je njihova uloga potrebna. Tako bi se stvorilo ispravno shvatanje sporta u socijalnom životu naroda, koje samo može i mora koristiti. Stari pak, koji su sad sišli s pozornice sporta, sigurno bi se povratili svi bez razlike u prve borbene redove, da pomognu kroćenje sporta prema onoj tači kojoj sport uopće treba da služi. To bi bilo ispravno.

Nol sada da vidimo koji su krivci ovom stanju. U zadovoljavanju svojih ličnih ambicija i klubštva izvjesna grupa pojedinaca, koji imaju možda najmanje dodira sa sportom, a koji su stičući okolnosti postali prvi akteri u sportu — nazvani gromovnici i bombarderi punomoćja — želeći da sve igra onako kako oni smatraju, nakanili su zauzeti i ovu organizaciju, koja je služila idealnim ciljevima sporta, a što je Zbor nogometnih sudaca. Sistematski su

Naše stanovište u sudačkom pitanju

U opširnom i iscrpnom uvodniku naš list je istakao pravac svoga rada. Rečeno je da će se povesti borba do istrebljenja sa svima onima, koji su svoje lične ambicije, pretpostavljajući općim športskim ciljevima, koji su makar samo pokušali da ruše, iz bilo kojih pobuda, idealne smjernice športske svijesti, napretka i budućnosti. Tu će se povesti sa naše strane beskompromisna borba i neće se poštediti ničko. Smion je to pothvat, ali koliko je smion, toliko je i privlačiv. I nama je već sada jasno da ćemo se boriti boriti s mnogo jačim protivnikom, nego što to u prvi mah izgleda. Ali baš ta nejednakost u borbi potstrekava nas da u svojoj namjeri ustrajemo. Mi ćemo istrajati i ako znamo, da će nam se suprotstaviti mračnjački elementi športske djelatnosti, gromovnici punomoćja, ljudi koji ne poznaju u svojoj športskoj karijeri sposobnijeg, naprednijeg i zaslužnijeg pojedinca, a to su oni koji daju pravac našem nacionalnom sportu. I baš to što je taj protivnik idealnih športskih smjernica toliko jak, daje nam neoporedive snage da se borimo za one koji to zavrjeđuju, da se i s njima jednom povede takav račun, koji će i njih i njihove zamisli zadovoljiti, koji će ih obradovati. To su mali i sitni klubovi. Klubovi koji gaje sport iz idealnih športskih pobuda, koji su daleko od športske vlasti i športskog režima. Naša vijerna i istrajna športska galerija, ona publika koja i po kiši, i po nevremenu, i po zimi, i po suncu redovito puni športska igrališta i na kraju najčistiji i najispravniji sportaši-sudije. Mi ćemo tu imati svoje posebne autoritete, a to su poštenje, čast, ispravnost, objektivnost i amaterski športski princip, koji su nebrojeno puta zapostavljeni na račun ličnih ambicija, egoizma i klubštva. Mi nećemo trpjeti ničijih utjecaja i bićemo najviše zadovoljni, ako cjelokupna naša športska javnost prihvati ovu borbu, koju kanimo povesti da istrijebimo ono što je loše, trulo i nezdravo u našem sportu.

Zbog toga mi stavljamo do znanja cjelokupnoj našoj športskoj javnosti, koja zavrjeđuje da se jednom i njoj čine koncesije, da se i s njom jednom povede ozbiljnog računa, kakvo ćemo stanovište zauzeti u zajedničkom pregnoću da se ispravi kobna istorijska pogriješka u pitanju sudaca i malih klubova.

Prvo ćemo se pozabaviti sa pitanjem sudaca, a kasnije u kojem drugom broju iznijet ćemo i stanovište malih i potlačenih klubova. Tu ćemo dobiti velike moralne podrške, jer u ovim tako važnim pitanjima želimo dati i dobiti razjašnjenja.

Poznato je da je posljednjom skupštinom JNS-a zadan smrtni udarac nogometnim sudcima, kad su jedni sišli s platforme športskog rada da istodobno ustupe svoje mjesto onima, koji to najmanje zavrjeđuju i da im dadu ono što nijesu zaslužili. Tom skupštinom nije riješen gordijev čvor našeg športskog napretka, nego je baš naprotiv stvorena tako bolesna atmosfera, da svakim danom očekujemo potpunu kljasku i debakl. Mi ne želimo to. Ali zar smo mi tome krivi što nad našim nogometnim sportom visi nebrojeno Demoklović ma-

čeva, koji čekaju samo kao gladne hijene na ono što bi trebalo da napreduje, da jača i da cvjeta, a to je športska svijest, športski napredak i viteštvo u sportu. Mi znamo da su suci oduvijek bili najkompetentniji tumači svih športskih vrhova i svega onog što je lijepo, dobro, pošteno i častno u sportu, pa baš zato namjeravamo da se pozabavimo tim važnim i aktuelnim pitanjem. Znamo i to da sudačka stvar nije riješena, i ako su sve novine usutjele o tom. Ali neće to biti smiješno, ako u dobar čas ponovo donesemo na tapetu ono, što svaki moralno jak i zdrav sportista osjeća da treba riješiti. Zašto onda mi ne bi pokušali da pripomognemo tom rješenju? Time ćemo samo izvršiti svoju dužnost.

Tom posljednjom skupštinom JNS-a kobnog dana po cijeli naš nacionalni sport 24 februara o. g. suci su na vrlo lak način posredovanjem nekolicine gromovnika s punomoćjima izgubili svoju križu autonomiju. Tada je zbor nogometnih sudaca pripojen kao sudački odbor pri JNS-u, čime je rasturena ta jedina naša idealna organizacija. I sekcije zbora su isto tako pripojene odgovarajućim upravnim odborima potsaveza. Dakle u ovom slučaju, jedinstvenom na cijelom kulturnom svijetu, suci su stavljeni pod tutorstvo neupućenih i nestručnih sportaša, koji su svojim dosta čestim nešportskim djelovanjem prikupili većinu punomoćja, da onda na vrlo jednostavan način rješavaju o ovim tako važnim pitanjima. Ti vlastodršci s punomoćjima, svojim dugogodišnjim radom nijesu ni malo pomogli sportu pri njegovom napretku i razvitku, nego su baš naprotiv uništili i ono malo ideala, viteško shvatanje i zdravo kultiviranje sporta. I o sudačkom pitanju donesena je drakonska odluka i ako se nije dobro ni razmislilo o posljedica- ma ukinuća zbora nogometnih sudaca. Suci su jednostavno stavljeni pred gotov čin. Medutim postojala je rezolucija skupštine zbora 17 II 1935 koja je sadržavala u sebi spremnost i gotovost na sve, da u slučaju takvog rješenja, kakvo je kasnije na skupštini JNS-a i donijeto, osnuje zbor nezavisnih nogometnih sudaca. Pri osnutku ove nove organizacije ZNNS, bi uspio sa svojom istorijskom misijom da su suci bili složni, da su se kompaktno držali svojih obećanja, svojih časnih riječi i obaveza prema svom novom forumu. Oni to nisu ispunili i komuničijom ZNNS-a od 9 aprila o. g. raspušten je idealno zamišljeni ZNNS. Ovaj Zbor nije ustvari ni postojao, jer kao takav nije ni priznat. I tim je učinjena nepopravljiva pogriješka, jer se s ovim raspuštanjem zbora nezavisnih nogometnih sudaca povukao iz našeg nogometnog sporta veliki i nenadoknadivi kadar predanih i ispravnih sportaša, čija su imena i rad činili čast i ponos našem sportu kroz nekoliko godina. Tim su unesene duboke brazde, koje će se teško poravnati. Tako je to moralo biti, jer inače, da su svi suci ostali uporni u svojoj borbi, da se nisu pokolebali, nego da su još jače manifestovali svoju želju i svoj zahtjev da se konačno dode do potpune autonomije, da nijesu prišli JNS-u, ova njihova stvar bi se riješila na sasvim druk-

pripremali osvojenje i s godine na godinu uspjeli su da je postepeno krnje. I došla je 1933 godina, kada su suci videći šta im se sprema stupili u štrajk, samo da bi obranili i sačuvali imunitet svoje organizacije. Bilo je i onda par njih, koji su i pored jednodušnosti cjelokupnog našeg sudačkog kadra pogazili riječ, te su sudili utakmice. I suci su ovim štrajkom uspjeli, dobili su ponovo što su željeli. Ali, kju di sa punim džepom punomoćja osjećali su se nelagodno, pa su naročito ove godine izvršili pobjedničku ofenzivu, i ako je postojao između BSK-a i Jugoslavije — gdje je BSK predstavljao zaštitnika vlastodržaca, a Jugoslavija sportsku ideologiju — ugovor da se neće sudačka stvar raspravljati na ovoj skupštini. Tu je Jugoslavija pogrješila neoprostivo, jer je izneverjela i sve one koji su se u nju pouzdavali i raskrstila sa svojom dugogodišnjom sportskom ideologijom, samo da dobije tri mjesta u upravnom odboru Saveza. To je bilo fatalno i gromovnici s punomoćjima nastupili su sa zluhradim oduševljenjem i donijeli kobnu odluku da se Zbor nogometnih sudaca priključi JNS-u kao „Sudački odbor“. „Jugoslavija“ je sve to mirno posmatrala, ne rekavši ništa, a to je bio pokop njene duge i lijepe ideološke borbe. Među sucima je bilo takovih, koji nisu bili zadovoljni s radom svoga vrhovnog foruma Zbora nogometnih sudaca, pa su ipak na skupštini Zbora 17 II o. g. zahtjevali bezuvjetnu borbu za konačnu autonomiju. A bilo je i takovih koji su otvoreno pristupili s idejom koja je prodrila na skupštini JNS-a 24 II, zbog čega je Zbor videći da je velika većina za autonomiju donio zaključak, da će se osnovati Zbor nezavisnih nogometnih sudaca, ako dođe do onog, do čega je ustvari i došlo, naime rasturanje zbora, i pripojenje JNS-u. Zbor je to učinio, jer je vidio da su skoro svi suci za autonomiju. Odlučio se na ovaj korak zato, što nije htio da se s godine na godinu raspravlja i određuje njegova sudbina, a računao je usto da će suci biti kompaktni i izdržljivi kao i 1933 godine, pa da će uspjeti. A tu se prevario, jer su ga na prvom koraku mnogi izneverili, te su prišli JNS-u i pored datih obećanja, obaveza i časnih riječi. Koliko je sudačka stvar napredovala, toliko su neki suci postali nestrpljivi i počeli su prilaziti sve više JNS-u. To je dovelo do toga da se raspusti ZNS.

I sada imamo dvije vrste sudaca. Jedne, koji su shvatili sport kao nešto plemenito i idealno, i druge koji su se pokorili da ne bi izgubili svoje uobičajene honorare t.j. materijalne koristi. To su bili slabi karakteri, a takovi suci su na veliku štetu našem nogometnom sportu, jer su se bacili u vrtlog nesnosne borbe u sportskim organizacijama između pojedinih klubova i cijelih sportskih grupa. Oni su dozvolili da ih se podjarmi. Pogledali su svoje obaveze i časne riječi, pa su zato krivi, najviše krivi i jedini krivi.

Eto u ovom prikazu iznijeli smo sve ono što je igralo presudnu ulogu pri stvaranju ovakvog stanja naših sportskih sudaca, pa ćemo preko svoga lista nastojati da se ta fatalna pogrješka i zabluda ispravi na jedini dostojan i ispravan način. Vjerujemo da će naše stanovište o sudačkom pitanju naići na živi komentar kod svih sportaša i zahtijevaćemo da se ispravi još za vremena ono što se daje ispraviti. Time ćemo učiniti svoju dužnost prema sportskom napretku, prema shvaćanju i ulozi sporta u socijalnom životu naroda.

Budimpešta

Ujpešt—Admira 5:5.
Ferencvaroš—Hungaria 2:1.

Ponedjeljak

Ujpešt—Hungaria 5:3.
Admira—Ferencvaroš 2:1.

Svilene košulje

sa i bez rukava u najvećem izboru kod

**Braće
Lilman**

mogu se dobiti

Zrinjski—Privrednik 5:1 (2:0)

U mlitavoj i neinteresantnoj igri Zrinjski je sigurno pobijedio svog slabog protivnika Zrinjski nije iskoristio dva jedanaesterca.

Omladinski rezultati

Bačka SMTC 2:0 (2:0). Golove su dali Bukvić i Horvat. Sudio je vrlo slabo g. Sabo. Radi grubosni je isključio 3 igrača iz SMTC i jednog iz Bačke radi prigovaranja

ŽAK Šport 4:3. Ova utakmica je završena incidentom koji je prouzrokovao bečki trener ŽAK-a g. Levitus. On je pozvao svoju četvu da side s terena. Lijepo... Sudio je g. Rajh.

Napredak—SAND 3:2

Bajmok

BAK—Hajduk (Kula) 4:0.

Noviknježevac

Gradanski (St. Bečej)—Obilić 3:1

Sv. Miletić

Miletićki SK—SAK (Sombor) 1:0.

Apatin

Tri Zvezde—Šport (Sombor) 9:3 (4:0).

Tri Zvezde—Slavija (Osijek) 3:3 (2:1).

Novi Sad

NAK—Gradanski (Mitrovica) 4:0 (2:0).

Vojvodina—NAK 1:0 (0:0).

Zagreb

Gradanski—Minhen 3:0.

Ponedjeljak

Gradanski—Minhen 3:1.

Hazena utakmica u Subotici

Viktorija (Brod)—Sand 5:5.

Novi Vrbas

Vrbas—Sombor 5:1.

Bačka poziva sve igrače podmlatka da neizostavno dodu na trening u srijedu 12 o. mj. u 5 časova poslije podne.

Bačka ponovo upozoruje svoje prijatelje da njeni igrači neće učestvovati na konkursu za popularnost subotičkog lista „Napio“.

Danas je u „Vuković“ kraju održana nogometna utakmica između „Tavankutskog Križarskog Bratstva“ i „Omladine Katoličkog Kruga“ iz Subotice. Rezultat je bio 3:1 (1:1) u korist Tavankuta. Tavankut je igrao požrtvovano i s oduševljenjem, dok su protiv „varošani“ igrali vrlo mlitavo. Rezultat je realan. Prisutno preko 300 gledalaca. Poslije utakmice je održana večera na kojoj su se „varošani“ revanširali gostoprimećima.

Tavankut 2 VI.

Da li znate?...

Da je BSK, koji je najviše insistirao na tome da naši nogometni suci izgube svoju samostalnost, prvi od svih naših klubova tražio za utakmicu Hajduk—BSK „mostranog suga“?

Da će „popularni“ igrač ŽAK-a Stamenković ovih dana otvoriti školu za moderno hrvanje „džiu džicu“? U nedjelju je prikazao već svoju vještinu na utakmici ŽAK—Poštari. Uspjeh mu je sigurno zagarantovan.

Da je dne 6 o. mj. održan banket u svim prostorijama „Lojda“ kojom prilikom je proslavljena rehabilitacija Nestora Segedinskog?

U prošlom broju smo javili da i naš list, kao prijateljski naklonjen Segedinskom, prima prijave za ovaj banket. Naravno, da se javio veoma velik broj onih koji su željeli prisustvovati ovoj rijetkoj svečanosti.

U zakazano vrijeme svi prijavljeni, kao i naš specijalni izvjestilac, predvođeni Vukelić Milanom došli su u „Lojda“. Moglo je biti oko ¼9 kada su stigli, a banket je zakazan s početkom u ¼9 sati. Zamislite ne malo iznenađenje, jer kad su stigli vidjeli su prostrih tek par stolova, dva-tri konobara i vlasnika. Naravno da im se nije čekalo... Otišli su u susjednu „Terežiju“ na špicere... Vrijeme je strahovito brzo prošlo... Kad su pogledali na sat, on je mirno pokazivalo ¼11. Ponovo su se navratili u „Lojda“. Kad opet nikog ne nađu... Šta je to? — najviše se raspitivao Vukelić... Pozvao je jednog konobara i za-

pitao ga o banketu. Ovaj mu je sve ispričao... Da ih je bilo oko 13... da je držao govor g. Velisavljević, Darlić, Dordević Jovan. Heht Miša i još neki, kojima ne zna imena... Se-le nije bio, I nije govorio... Svima je odgovorio Segedinski i zahvalio se. Najednom je Vukelić primjetio da je na jednom mjestu patos mokar-vlažan. Zainteresirao se od čega je mokar... Taj mu je konobar rekao, u poverenju, da je na tom mjestu sjedio Segedinski i očito ganut krilatim govorima mnogih govornika, naročito govorima Hehta, Darlića i Dordevića, lio je suze i patos se po svoj prilici od tog ovlažio...

Jugoslovenski olimpijski odbor zamolio nas je da u našem listu objavimo sljedeće:

I

Njegovo Veličanstvo Kralj Petar II blagoizvolio se je primiti pokroviteljstva nad Jugoslovenskim olimpijskim odborom. Sportisti, ponosni na to Visoko priznanje nastojace da se za Olimpijske igre 1936 sprema što bolje, da tamo proslave Jugoslaviju i da se pokažu dostojni ovog odlikovanja.

II

Jugoslovenski olimpijski odbor u Zagrebu poziva sve one sportske i sokolske ustanove koje su 2 juna održale javne priredbe „Olimpijskog dana“, da hitno pošalju izveštaj Jugoslovenskom olimpijskom odboru, Zagreb, Radićev trg 2, a novac prikupljen za „Olimpijski fond“ Štedionici Savske banovine, Zagreb, Jelačićev trg, na tekući račun Jugoslovenskog olimpijskog odbora. Isto tako treba da postupe i sve one organizacije koje će prirediti „Olimpijske dane“ na kasnije termine.

III

Na što se spremaju jugoslovenski takmičari u olimpijskoj godini 1936?

Najprije za IV Zimske olimpijske igre u Garmisch-Partenkirchenu. Raspored tih zimskih igara je već objavljen.

Održavaju se od 6 do 16 februara 1936 utakmice u smučanju, skokovi smučara, klizanje za brzinu i figuralno, hokej na ledu, sanjkanje, ciljane na ledu, po potpunom rasporedu dosadašnjih zimskih Olimpijada obogaćenom novim disciplinama. Naši takmičari će sudjelovati u smučanju i klizanju, a želja nam je da „Olimpijski fond“ skupi toliko sretstava, da uzmogne poslati i napredne igrače hokeja na ledu.

Trošak za svakog natjecatelja na Zimskoj olimpijadi u Garmisch-Partenkirchenu je proračunan na 3000 dinara. Za njih 20 trebaćemo do 60.000 dinara. Ali to su samo troškovi putovanja i stanovanja. Priprema, skupno vježbanje, nastavnici, oprema i sve drugo, traže još toliko.

Za nastup Jugoslavije na Zimskoj olimpijadi 1936 trebalo bi da svi jugoslovenski smučari kupe barem 25.000 „Olimpijskih značaka“ po 5 dinara. To znači da se svaki četvrti smučar okiti olimpijskom značkom.

Smučari, klizači, okitite se „olimpijskom značkom“!

Pošaljite svoj prilog „Olimpijskom fondu“! Svi ćemo se radovati napretku i uspjehu naših sportista. Svi treba da im pomognemo!

Fotoaparati MIMOSA-filmovi

kod

Dipl. Opt. Ladislav Krishaber

SUBOTICA

Aleksandrova ul. 7.

svakovrsni džakovi

nepromotivne ponjave u najboljoj kvaliteti mogu se dobiti u Subotici kod

HERMANA

Jelačićeva ul. 3. pored kožare. Donat